

[Justitsministeren.]

vil det være en særdeles alvorlig Historie. Det vil jeg gerne have Lov at understrege: at den, der er i ulovlig Besiddelse af Vaaben efter denne Bekendtgørelses Udstedelse, maa vente, at det bliver en meget alvorlig Sag for ham. Overtrædelse af Bekendtgørelsens Bestemmelser skal kunne straffes med Bøde eller Hæfte og endog under skærpende Omstændigheder med Fængsel indtil 2 Aar, og her er det selvsagt Politiets Mening og Opgave i det Omfang, det er muligt, at gribe ind med streng Haand. Forhaabentlig vil Borgerne forstaa deres Pligt til at følge dette Paabud om Anmeldelse, og de, der ikke forstaa selve Pligten til at følge Paabudet, vil forhaabentlig forstaa Risikoene ved ikke at følge det, idet der ikke vil blive taget Hensyn til dem, der undlader at efterkomme Paabudet.

Det har været Tanken, at Modstandsbevægelsens Vaaben skulde overgaa til Hjemmeværnsforeningerne til Brug for disses Medlemmer, og den endelige Ordning af Vaabenspørgsmaalet blev derfor stillet i Bero, indtil den overenskomstmæssige Regulering af disse Foreningers Forhold havde fundet Sted. Foruden Overenskomsten af 31. Maj 1946 mellem Krigsministeriet og De danske Hjemmeværnsforeningers Landsforbund foreligger nu ogsaa en Overenskomst af 24. September 1946 mellem Justitsministeriet og Overbestyrelsen for De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger angaaende disse Foreningers Adgang til at være i Besiddelse af Vaaben. Efter Overenskomstens Regler maa Vaaben kun opbevares hos Personer over 18 Aar, og hvert Medlem maa kun opbevare eet Vaaben. Medlemmerne er endvidere kun berettigede til at bære disse Vaaben under Foreningens Øvelser samt paa Vejen til og fra disse Øvelser, og der maa ikke af Politiet meddeles dem Tilladelse til Indkøb af Ammunition til de paagældende Vaaben. Medlemmerne skal af Foreningen udstyres med en Vaabenlegitimation, som skal indeholde Oplysninger om Medlemmets Navn, Stilling, Bopæl samt Vaabenets Art og Nummer. Foreningerne skal endelig have en til Stadighed à jour-ført Fortegnelse over de Medlemmer, som opbevarer Vaaben.

Det følger heraf, at der ikke bestaar nogen almindelig Ret for Hjemmeværnsforeningernes og Skytteforeningernes Medlemmer til at bære Vaaben. Jeg mener, det er rigtigt at understrege, at en saadan almindelig Ret foreligger ikke. Hvis Medlemmerne af disse Foreninger ønsker en saadan almindelig Tilladelse, maa de paa sædvanlig Maade indgive Andragende herom til

Politiet, der saa vil afgøre Sagen efter de sædvanlige Retningslinier, og gennem det, jeg sagde før, nemlig, at Tilladelserne skal godkendes af Rigspolitietschefen, er der draget Omsorg for, at vi faar en ensartet Behandling af Sagerne hele Landet over, ikke en vilkaarlig Behandling, forskellig fra den ene Politikreds til den anden. Endelig vil jeg gerne understrege, at Ammunition altsaa aldrig maa opbevares hos Medlemmerne.

Det ærede Medlem Hr. Einar Simonsen har henledt Opmærksomheden paa Spørgsmaalet om Erstatning til Ejerne af de Vaaben, som blev afleveret under Besættelsen, og som siden hen blev beslaglagt og fjernet af Tyskerne. Dette Spørgsmaal har været gjort til Genstand for Overvejelse i Justitsministeriet og Finansministeriet med det Resultat, at man mener, at der næppe i Henhold til den gældende Lovgivning kan bestaa nogen juridisk Forpligtelse for Staten til at yde saadan Erstatning. Det drejer sig her om en Form for Krigsskade, og en saadan Skade har Staten, saaledes som Krigsforsikringsordningen jo ogsaa forudsætter, principielt ikke anset sig for pligtig til at erstatte. Teoretisk set skulde Krigsforsikringen ogsaa omfatte disse Tab, men det bliver vel nok kun Teori, idet Vaabnernes Værdi i Relation til Forsikringstagerens øvrige Indbo normalt vil være saa relativt ringe, at Tabet vil komme ind under den paa vedkommende Borger faldende Selvrisiko.

Det er, som anført af det ærede Medlem, rigtigt, at Ydelse af en Billighedserstatning til de tablidende her ikke med Henblik paa Fremtiden vilde skabe noget Præcedens, da Baggrunden er en saa speciel Situation. Spørgsmaalet maa imidlertid løses i Sammenhæng med andre tilsvarende Erstatningsspørgsmaal. Det drejer sig, det kan ikke nægtes, om mange Penge, og Spørgsmaalet, der af Justitsministeriet er forelagt for Finansministeriet, er derfor ogsaa overgaaet til Behandling i dette Ministerium, saaledes at det kan behandles i en saadan større Sammenhæng, altsaa i Forbindelse med Afgørelsen af de andre Erstatningsspørgsmaal.

Jeg er fuldt ud fortrolig med hele dette Spørgsmaals Betydning, hvilket ogsaa fremgaar af de mange Henvendelser, der indkommer til Justitsministeriet, men man kan jo ikke se bort fra de finansielle Konsekvenser, idet det altsaa ikke blot er Vaabnene, men mange andre Ting, der saa skal erstattes, og disse finansielle Konsekvenser har altsaa bevirket, at Spørgsmaalet ikke endnu har fundet sin endelige Afgørelse. Jeg tror dog, jeg kan sige, at en saadan Afgørelse